

Sygn. akt I C 408/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 30 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: staż. Olga Paciorek

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2018 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko S. W. i B. W. (1)

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od S. W. i B. W. (1) na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.757,20 (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy) z odsetkami umownymi wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokość odsetek maksymalnych naliczanych od kwoty 9.503,62 (dziewięć tysięcy pięćset trzy złote sześćdziesiąt dwa grosze) od dnia 1 września 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza solidarnie od S. W. i B. W. (1) na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.917 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 408/17

UZASADNIENIE

W pozwie 20 września 2017 roku, powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego - wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko S. W. i B. W. (1) o solidarną zapłatę kwoty 10.757,20 zł z odsetkami umownymi naliczanymi od kwoty 9.503,62 od dnia 1 września 2017 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie pełnomocnik powoda wniósł o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego /pозew k.2-5/.

W dniu 25 października 2017 roku, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę według właściwości ogólnej pozwanym, to jest do Sądu Rejonowego w Łęczycy z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty / postanowienie k.4v/.

Na skutek przekazania sprawy według właściwości pełnomocnik powoda uzupełnił braki formalne pozwu / pismo k. 8/.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa /protokół rozprawy z 8.02.2018/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 2012 roku, powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanymi S. W. i B. W. (1) umowę o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową numer (...) - (...). Bank udzielił pozwanym kredytu w

wysokości 53.570,15 złotych. Okres kredytowania wynosił 84 miesiące. Kredyt był oprocentowany według stałej stopy procentowej banku wynoszącej 12,99%.

Bank mógł wypowiedzieć Umowę o kredyt z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku nie dotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu (...). Po upływie wypowiedzenia umowy cała kwota kredytu wraz z odsetkami i kosztami stawała się wymagalna bez dodatkowych wezwań / umowa k.17-19/.

Wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanych, powód pismami z dnia 23.11.2015 r. wypowiedział pozwanym umowę kredytu gotówkowego z zastrzeżeniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Jak wskazano w treści wypowiedzenia zadłużenie na dzień 23.11.2015 r. wynosiło 39.376,92 złote / pisma k. 9-10/.

Pomimo poinformowania pozwanych co do zaległości w płatnościach, pozwani nie dokonali zwrotu otrzymanego kredytu w terminie 30 - dni jaki wskazano w wypowiedzeniu, co doprowadziło do postawienia całości zadłużenia w stan wymagalności / bezsporne/.

Pismem z dnia 30 maja 2017 roku, powód wezwał pozwanych do zapłaty należności wynikającej z umowy o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową numer (...) - (...) z dnia 11 grudnia 2012 roku / wezwanie k. 9/.

W dniu 31 sierpnia 2017 roku, powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych na kwotę 10.757,20 zł na którą składają się: kwota 9.503,62 tytułem niespłaconego kredytu; kwota 1248,58 złotych tytułem odsetek ustawowych, kwota 5 zł z tytułu niespłaconych prowizji i opłat / wyciąg k. 45/.

W dniu 20 czerwca 2017 roku, pozwana B. W. (2) wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.500 złotych. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”;

W dniu 27 lipca 2017 roku, pozwana B. W. (2) wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.500 złotych. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”;

W dniu 27 sierpnia 2017 roku, pozwana B. W. (2) wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.000 złotych. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”.

W dniu 21 października 2017 roku, pozwana B. W. (2) wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.000 złotych. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”;

W dniu 27 listopada 2017 roku, pozwana B. W. (2) wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 2.000 złotych. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”.

W dniu 22 stycznia 2018 roku, pozwana B. W. (2) wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.000 złotych. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”.

W dniu 21 września 2017 roku, osoba o danych Z. M. wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.000 złotych. Jako odbiorców kwoty wskazano pozwanych B. W. (1) i S. W.. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”.

W dniu 31 października 2017 roku, osoba o danych Z. M. wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.000 złotych. Jako odbiorców kwoty wskazano pozwanych B. W. (1) i S. W.. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”. / dowody wpłat k.54/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Na wstępie zauważyć należy, że pozwani nie kwestionowali powództwa co do zasady kwestionując je jedynie co do wysokości. W toku postępowania, na rozprawie w dniu 6 marca 2018 roku, pozwani przedstawili dowody wpłat na łączną kwotę 10.000 złotych w okresie czerwiec 2017 – styczeń 2018. Istotnym jest przy tym, że kwota w łącznej wysokości 8.000 złotych została wpłacona przez pozwaną B. W. (1) na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Jako tytuł przelewu każdorazowo wskazano „spłata zadłużenia”.

Natomiast w dniach 21 września 2017 roku i 31 października 2017 roku, osoba o danych Z. M. wpłaciła na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. łączną kwotę 2.000 złotych. Jako odbiorców kwoty wskazano pozwanych. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata zadłużenia”.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2018 roku, zobowiązano pełnomocnika powoda do złożenia dalszego pisma procesowego w terminie 14 dni od dnia doręczenia zarządzenia w którym pełnomocnik powoda miał wskazać czy kwoty wpłacone przez pozwanych zostały zaliczone na poczet dochodzonej pozwem wierzytelności powoda, a jeżeli tak to w jakiej wysokości pod rygorem zastosowania przez Sąd środków przewidzianych w art. 233 § 2 k.p.c. Pomimo doręczenia zobowiązania pełnomocnikowi powoda w dniu 8 marca 2018 roku nie zajął on stanowiska w sprawie.

Z uwagi na powyższe, bierność pełnomocnika powoda w wykonaniu zobowiązania Sądu, oraz uwzględniając treść art. 233 § 2 k.p.c. i treść dowodów dokumentarnych przedstawianych przez pozwanych, należy uznać że pozwani wykazali, że spełnili roszczenie dochodzone pozwem w kwocie 8.000 złotych. W wypadku wpłat dokonanych przez pozwaną B. W. uznać należy, że przedstawione dowody dokumentarne pozwalają na ustalenie, że dokonane przez nią wpłaty zaspokoili wierzytelność powoda z tytułu umowy numer (...) z dnia 11 grudnia 2012 roku. Jest tak, bowiem pozwana B. W. (1) dokonywała wpłat na konto bankowe o nr. (...) prowadzone w Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Jako tytuł przelewu każdorazowo wskazano „spłata zadłużenia”. Powyższe pozwala na konstatację, że powyższe wpłaty dotyczyły spłaty zadłużenia pozwanych wobec powoda.

Natomiast takich ustaleń nie można poczynić co do wpłat dokonanych przez osobę o danych Z. M.. W tym wypadku nie sposób powiązać dokonanych wpłat z roszczeniem wynikającym z umowy o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową numer (...) - (...) z dnia 11 grudnia 2012 roku. Nie wiadomo bowiem czy Z. M. spłacała własne zadłużenie wobec pozwanych – jak wynika z treści tytułu wpłaty czy też wpłaty te dotyczyły innego stosunku zobowiązaniowego, a jeżeli tak to jakiego.

Uwzględniając powyższe należało na podstawie art. 471 k.c. i art. 366 § 1 k.c. zasądzić solidarnie od pozwanych na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.757,20 złotych / 10.757,20 zł. – 8.000 zł/.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwani nie kwestionowali wysokości roszczenia w tym zakresie. Nadto wysokość ustalonych odsetek umownych nie przekracza wysokości odsetek maksymalnych z art. 359 § 2¹ k.c. Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Jak ustalono pismem z dnia 30 maja 2017 roku, powód wezwał pozwanych do zapłaty należności wynikającej z umowy o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową numer (...) - (...) z dnia 11 grudnia 2012 roku. Pozwani w określonym w wezwaniu terminie nie uregulowali należności czyniąc to częściowo w toku postępowania. W okolicznościach niniejszej sprawy pozwanych należy uznać za stronę przegrywającą proces w rozumieniu przepisów o kosztach procesu oraz obciążyć ich kosztami postępowania w całości na podstawie regulacji art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Roszczenie strony powodowej w chwili wytoczenia powództwa było bowiem wymagalne, podjęła ona przed wniesieniem sprawy wszystkie niezbędne czynności w celu uzyskania od pozwanych należnego świadczenia bez konieczności wytaczania procesu, zaś pozwani nie uiszcili należności w terminie tym bardziej, że nie kwestionowali swojego obowiązku

świadczenia. Pozwanych uznać należy za stronę przegrywającą proces wobec zaspokojenia w jego toku roszczenia powoda, a w konsekwencji stosując art. 98 k.p.c. obciążyć kosztami procesu.